

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Aleny Pavlíčkové ve věci

žalobce:

bytem [REDACTED]
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě ze dne 10. 1. 2019 na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného spočívající v nepostoupení podnětů k provedení přezkumného řízení a návrhů na obnovu řízení žalobce učiněných v rámci jeho doplnění odvolání ze dne 16. 11. 2017

Shodu s prvopisem potvrzuje:

příslušným správním orgánům, byl nezákonný. Současně se domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost tyto podněty postoupit příslušným správním orgánům do 7 dnů od právní moci rozsudku.

2. V žalobě žalobce uvedl, že podal námitky proti provedenému záznamu 12 bodů ve své Evidenční kartě řidiče, resp. v registru řidičů, a to k Magistrátu hlavního města Prahy. Tyto námitky byly zamítnuty, proti čemuž žalobce podal dne 5. 10. 2015 blanketní odvolání k žalovanému. Důvody odvolání žalobce doplnil dne 16. 11. 2017 e-mailem (dále jen „doplnění odvolání“), který jeho zmocněnec zaslal jak Magistrátu hlavního města Prahy, tak žalovanému. V rámci tohoto „doplnění odvolání“ pak žalobce brojil nejen proti rozhodnutí o zamítnutí námitek, ale rovněž proti podkladovým rozhodnutím, na základě kterých došlo k záznamu celkového počtu 12 bodů.
3. Konkrétně žalobce v doplnění odvolání uvedl následující: *„Odvolatel dále popírá všechny přestupky, které byly vyřízeny blokově, a tímto navrhuje obnovit příslušná řízení, resp. zrušit pokutové bloky v přezkumném řízení. Odvolatel zastává názor, že ani jeden z těchto pokutových bloků není platný, neboť odvolatel nedal souhlas s blokovým vyřízením věci, resp. tento souhlas nebyl platný, neboť souhlas byl učiněn v omylu vyvolaném policistou, který odvolateli lživě a účelově sdělil, že za přestupek nejsou body. Odvolatel je tedy toho názoru, že pokutové bloky musí být zrušeny, jelikož nebyla splněna podmínka k vystavení pokutového bloku, tj. (platný) souhlas přestupce. Právní jednání učiněné v omylu vyvolaném úmyslně protistranou je neplatné, a proto je nutné pokutové bloky zrušit. Vzhledem ke skutečnosti, že nebyl k vystavení pokutových bloků dán platný souhlas odvolatele, jedná se o nepřípustný podklad pro záznam bodů do Evidenční karty řidiče, neboť odvolatel nedal s blokovým vyřízením věci souhlas, jelikož souhlas byl důsledkem omylu vyvolaného policistou, který odvolateli účelově a lživě sdělil, že za daný přestupek se nezaznamenávají body. Odvolatel rovněž poukazuje na to, že správní orgán se ani nezabýval tím, zda odvolatel se všemi pokutovými bloky souhlasil, a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť touto otázkou se měl správní orgán jistě zabývat, neboť měl zkoumat, zda existují způsobilé podklady k záznamu bodů. Odvolatel tímto dále podává návrh na povolení obnovy řízení ve věci všech údajných přestupků, které měly být vyřízeny blokově, neboť jak odvolatel uváděl výše, pokaždé byl policisty na výslovný dotaz informován o tom, že daný přestupek není bodovaný. Kdyby policisté odvolateli sdělili, že to neví, odvolatel by si to sám zjistil. Jelikož však důvěřoval ve správnost jejich poučení (což je zcela legitimní, neboť poučení úřední osoby lze presumovat jako správné), dal s blokovým vyřízením věci souhlas, tento však nebyl platný, neboť byl učiněn v omylu, ve který byl uveden druhou stranou, tj. policistou, který vystavoval pokutový blok. Neplatnost takového souhlasu odvolatel dovozuje z § 583 o.z.: „Jednal-li někdo v omylu o rozhodující okolnosti a byl-li v omyl uveden druhou stranou, je právní jednání neplatné.“ Není přípustné, aby byl odvolatel zbaven možnosti hájit se ve správním řízení v důsledku omylu vyvolaného policistou. Odvolatel se proto domáhá zrušení všech pokutových bloků, jelikož ani v jednom případě neudělil platný souhlas, jelikož souhlas udělil pokaždé v omylu vyvolaném policisty, že příslušné přestupky nejsou bodované.“ - pozn. soudu: zvýraznění bylo žalobcem provedeno až v žalobě, originální doplnění odvolání žádné zvýraznění textu neobsahuje.*
4. Žalobce se přitom měl „vybodovat“ na základě čtyř přestupků: ve dvou případech se jednalo o blokovou pokutu uloženou Policií ČR, v jednom případě o blokovou pokutu uloženou Městskou policií Praha a v jednom případě o rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy. Žalovaný však nebyl – s výjimkou rozhodnutí Magistrátu hlavního města

Prahy – příslušný k posouzení podaných podnětů k provedení přezkumného řízení, jakož ani k posouzení podaných žádostí o obnovu řízení.

5. Žalovaný proto měl postupovat v souladu s § 12 zákona č. 500/2044 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), měl tedy doplnění odvolání, resp. v něm obsažené podněty k provedení přezkumného řízení a žádosti o obnovu řízení bezodkladně usnesením postoupit příslušným správním orgánům (Policii ČR a Městské policii Praha) a současně o tom uvědomit žalobce.
6. Žalovaný však takto nepostupoval. V rámci svého rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) o odvolání žalobce proti rozhodnutí, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti provedenému záznamu bodů, žalovaný uvedl: *„Pokud odvolatel nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů. Musí se obrátit na příslušné orgány veřejné moci.“* Žalovaný si byl tedy dobře vědom toho, že k části žalobcova podání není věcně ani místně příslušný, přesto nepostupoval v souladu s § 12 správního řádu.
7. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2016, č. j. 48 A 82/2016 – 22, dle něhož *„[j]estliže správní orgán, jemuž bylo doručeno oznámení o přestupku, s oznámením formálně nenaloží některým ze způsobů dle § 67 odst. 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tj. neodloží věc, nepostoupí ji jinému orgánu ani nezahájí řízení o přestupku, nezákonně zasáhne do právní sféry oznamovatele, jemuž soud poskytne ochranu v řízení dle § 82 a násl. s. ř. s.“*. Oznamovatel přestupku totiž nemá právo na zahájení řízení o přestupku, který oznamuje. Obdobně ani žalobce nemá právo na zahájení přezkumného řízení nebo na povolení obnovy řízení – ve všech třech případech se totiž jedná o řízení zahajované *ex offo*. Naopak má právo, aby s jakýmkoliv jeho podáním bylo naloženo způsobem, který zákon stanovuje.
8. Závěrem žalobce uvedl, že považuje nepostoupení svých podání příslušnému správnímu orgánu za zásah trvající a lhůta k podání této žaloby tak nemohla uplynout, neboť žalovaný dosud podání žalobce příslušnému správnímu orgánu nepostoupil.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Úvodem poukázal na to, že pravděpodobně nebyla dodržena lhůta dvou měsíců k podání žaloby dle § 84 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jelikož rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 11. 09. 2018 a žalobce žalobu vyhotovil dne 10. 01. 2019, přičemž z vyjádření žalobce vyplývá, že se dozvěděl o údajném nepostoupení podnětů právě z rozhodnutí žalovaného.
10. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce se pouze snaží svými podáními „zahltit“ správní orgány, přičemž se snaží obstrukcemi způsobovat nepřehledné situace, aby následně zvýšil pravděpodobnost chyb správních orgánů a zrušení jejich rozhodnutí, nejlépe v soudním řízení, čímž dosáhne přiznání nákladů řízení. Jednání zástupce žalobce pak dle názoru žalovaného nese rysy účelovosti a jedná se o zneužití práva.
11. Žalobce podal doplnění odvolání až po dvou letech od podání blanketního odvolání, přičemž navrhoval přezkoumat rozhodnutí, resp. řízení ve věci všech přestupků, které byly se žalobcem vyřízeny příkazem na místě. Poslední z těchto přestupků však žalobce spáchal v roce 2014. Pokud by tedy skutečně s přestupky nesouhlasil, zcela jistě by proti nim brojil dříve než po třech letech, a také by proti nim brojil u věcně příslušných orgánů.

Zástupce žalobce je advokátem, který opakovaně vystupuje v obdobných řízeních, měl by proto být dobře obeznámen s příslušnými právními pravidly. V inkriminované době mu muselo být zřejmé, že by již s ohledem na marné uplynutí lhůt ani nemohl namítat nezákonnost rozhodnutí v rámci navrhovaných řízení, resp. mu muselo být zřejmé, že tuto skutečnost nemůže namítat u žalovaného.

12. Žalovaný k činnosti zástupce žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2018, č. j. 11 A 177/2017-42, kdy žalobce spatřoval nezákonný zásah v nepostoupení odvolání, přičemž soud dospěl k závěru, že povinnost podle § 12 správního řádu nevznikla (nejednalo se vůbec o odvolání), a proto nedošlo k nezákonnému zásahu.
13. S ohledem na posledně zmíněný rozsudek dle názoru žalovaného nevnikla povinnost podle § 12 správního řádu ani v projednávané věci, neboť žalovaný si po doručení doplnění odvolání učinil závěr o tom, že žalobce uplatňuje jím výše uvedené návrhy jako odvolací důvod, neboť se *de facto* jednalo o podání odvolání, načež v rozhodnutí se s tímto žalovaný dostatečně vypořádal. Navíc žalovaný nemůže neustále sloužit žalobci jako prostředník v předávání informací a suplovat jeho činnosti.

Další vyjádření stran

14. V replice žalobce zopakoval, že se jedná o trvající zásah, lhůta k podání žaloby začíná běžet každý den znovu, dokud není zásah odstraněn (nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18).
15. Dále popřel, že by se snažil zahltit svými podáními správní orgány, nebo že by jednal obstrukčně. Vyjádření žalovaného k osobě zástupce žalobce považuje žalobce za neetické. Žalovaný se svým vyjádřením snaží odvést pozornost od toho, že jednal nezákonně, přičemž postoupení podání je úkon jednoduchý a časově nenáročný. Ostatně stávající právní zástupce převzal zastoupení až v okamžiku, kdy došlo k vydání rozhodnutí žalovaného. Časový odstup podání doplnění odvolání pak žalobce považuje za irrelevantní.
16. K odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 177/2017 žalobce uvádí, že se jednalo o velmi odlišnou situaci, protože v tomto případě není sporu o tom, že žalovaný si byl vědom toho, že k vyřízení předmětných podání není příslušný (naopak v citovaném sporu se Policie ČR údajně domnívala, že jí bylo podání zasláno „na vědomí“). Žalovaný tedy účelově tvrdí, že příslušné podněty a návrhy vyhodnotil jako odvolací námítky, které následně odmítl vypořádávat, protože nejsou v daném řízení přípustné.
17. Obecně k nejasnosti podání žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. I. ÚS 3106/13, z něhož vyplývá, že „*při posuzování neurčitého či jinak nejasného podání, které může být podáním zahajujícím řízení před soudem, (...) jsou obecné soudy povinny volit postup vstřícnější k právu jednotlivce na soudní ochranu.*“.
18. Žalovaný přitom po žalobci nechtěl, aby sloužil jako prostředník v předávání informací, ale pouze aby respektoval svou zákonnou povinnost dle § 12 správního řádu.

Jednání před soudem

19. Žalobce (a jeho zástupce) se omluvil z jednání dne 3. 8. 2020, a to těsně před zahájením tohoto jednání; výslovně souhlasil s jednáním ve své nepřítomnosti. Soud proto jednal dle § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalobce, jelikož tato nepřítomnost nebránila řádnému projednání věci. Žalobce přitom v omluvě uvedl, že na podané žalobě trvá, přičemž doplnil, že pokud by soud v postupu žalovaného spatřoval nečinnost a nikoli nezákonný

zásah, dává soudu ke zvážení, zda neposkytnout žalobci ochranu před nečinností již v tomto řízení.

20. Žalovaný setrval na svém vyjádření a odkázal na něj. Shrnul, že dle jeho názoru se o nezákonný zásah nejedná, neboť není dán bezprostřední vztah mezi zásahem a konkrétním porušením zákona, nadto byla žaloba podána opožděně. Dále poukázal na procesní pasivitu žalobce, který podal doplnění odvolání až po dvou letech od podání blanketního odvolání. Žalobci muselo být také známo, že s ohledem na uplynutí lhůt již ani jeho případné návrhy přezkoumat nelze. K návrhu žalobce, aby soud případně zvážil posouzení nečinnosti žalovaného, žalovaný uvedl, že se jedná o obstrukci.

Posouzení žaloby soudem

21. Soud dle § 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s., vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Podle § 84 odst. 1 *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*
23. Soud má za to, že tvrzený zásah je typově zásahem trvajícím (nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18), neboť jestliže má správní orgán určitou procesní povinnost, kterou má v určité lhůtě splnit, a neučiní tak, neodpadá tím bez dalšího tato povinnost (tj. nejedná se o jednorázový zásah s trvajícím účinky). Ústavně-konformní výklad pojmu „došlo“ v § 84 odst. 1 věta druhá s. ř. s. směřuje ke konci jednání představujícího zásah žalovaného, jenž dosud nenastal. Obdobný princip platí i pro běh subjektivní lhůty podle § 84 odst. 1 věta první s. ř. s., protože o neukončeném trvajícím zásahu se žalobce znovu a znovu „dozvídá“. Ani subjektivní, ani objektivní lhůta k podání zásahové proto nemohly žalobci uplynout.
24. Podle § 12 správního řádu *dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel"). Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.*
25. Podle § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
26. Podle § 96 odst. 1 správního řádu *usnesení o zahájení přezkumného řízení lze vydat nejdéle do 2 měsíců ode dne, kdy se příslušný správní orgán o důvodu zahájení přezkumného řízení dozvěděl, nejpozději však do 1 roku od právní moci rozhodnutí ve věci.*
27. Podle § 100 odst. 2 správního řádu *účastník může podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval, a to do 3 měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy řízení dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.*
28. Obecně k žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 127/2014 - 32, a ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65), z níž vyplývá, že pro

poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem je rozhodné splnění pěti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), který je zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti žalobci přímo zasaženo (5. podmínka). Ke splnění podmínek přitom musí dojít kumulativně; nesplnění byť jediné podmínky vede k závěru, že se o nezákonný zásah nejednalo.

29. Nutno však dodat, že tvrzený zásah (4. podmínka) musí mít určitou intenzitu, aby došlo ke skutečnému zkrácení na právech žalobce (2. podmínka). Nelze tedy mechanicky vycházet pouze z formálního porušení zákona (3. podmínka), tvrzený zásah musí být posouzen z hlediska svých reálných dopadů do právní sféry žalobce. Jak totiž konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 6 As 276/2014 – 64, je vždy „*třeba vzít v úvahu, že se stěžovatel domáhá soudní ochrany před nezákonným zásahem. Jednou z podmínek poskytnutí takové ochrany, resp. znakem nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. je, že zásah přímo zkrátí práva žalobce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. března 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS). Zákon současně předpokládá, že zásah musí být určité intenzity, aby bylo možné na něj hledět jako na nezákonný.*“.
30. Soud z obsahu správního spisu žalovaného sp. zn. 844/2018-160-SPR, který je momentálně založen ve spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 6 A 182/2018 připojeném k projednávané věci a jehož součástí je doplnění odvolání a rozhodnutí žalovaného, zjistil, že žalobce dosáhl 12 bodů (resp. 13 bodů) dvoubodovým přestupkem, o němž v blokovém řízení rozhodla Městská policie Praha dne 3. 10. 2014; další rozhodné bodované přestupky byly spáchány dříve. To vyplývá z Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění vydaného Magistrátem hlavního města Prahy dne 8. 10. 2014, sp. zn. S-MHMP-DSC 1429135/2014, a ze souvisejících oznámení o uložení blokové pokuty v blokovém řízení a z rozhodnutí správního orgánu. Soud poznamenává, že žalobce dataci spáchaných přestupků v žalobě nezpochybňoval a ani se k ní nijak nevyjádřil.
31. Soud konstatuje, že případný podnět k zahájení přezkumného řízení podaný dne 16. 11. 2017 by byl zjevně opožděný. Poslední relevantní přestupek byl spáchán dne 3. 10. 2014, téhož dne nabylo rozhodnutí právní moci. Příslušný správní orgán by tedy mohl vydat usnesení o zahájení přezkumného řízení nejpozději v pondělí 5. 10. 2015; u ostatních rozhodných přestupků uplynula lhůta dříve.
32. Stejně tak by byla zjevně opožděná i žádost o obnovu řízení. Objektivní lhůta k podání žádosti u posledního relevantního přestupku uplynula dnem 3. 10. 2017; u ostatních rozhodných přestupků uplynula lhůta dříve. K závěru o opožděnosti postačí uplynutí kterékoli z obou lhůt, protože soud již nezkoumal uplynutí lhůty subjektivní.
33. Z výše uvedeného je patrné, že jak podněty k zahájení přezkumného řízení, tak žádosti o obnovu řízení podané v rámci doplnění odvolání zjevně nemůžou být úspěšné, neboť byly podány po skončení zákonné lhůty.
34. Soud má za to, že nepostoupení *prima facie* bezúspěšného podání příslušnému správnímu orgánu není nezákonným zásahem, jakkoli je formálně porušením zákona. Nemá totiž potřebnou intenzitu a žalobce takovým postupem nemůže být zkrácen na svých právech (2. podmínka), konkrétně na právu na meritorním projednání včasné podané podnětu, či žádosti. Předání podnětů a žádostí tedy bylo od počátku neúčelné a je takové i nyní.

35. Nadto forma, kterou domnělé podněty a žádosti měly, je natolik defektní, že soud považuje žalobcovu argumentaci za účelovou. Doplnění odvolání je (zvýrazněně) nadepsáno jako „doplnění odvolání“, žádné jiné návrhy indikovány nejsou. Text doplnění odvolání neobsahuje žádné nadpisy či jiné patrné strukturování (kromě odstavců). Část textu, v němž žalobce spatřuje své podněty, není nijak zvýrazněna a je součástí cca čtyřstránkového bloku textu, který začíná odvolací námitkou nesrozumitelnosti výroku, dalších nedostatků odůvodnění, protiústavnosti bodového systému porušujícího zásadu *ne bis in idem*, a teprve následně žalobce (odvolatel) uvádí, že popírá všechny blokově vyřízené přestupky „a tímto navrhuje obnovit příslušná řízení, resp. zrušit pokutové bloky v přezkumném řízení“ z důvodu, že nedal platný souhlas s blokovým vyřízením věci, neboť mu dotčený policista (ve třech různých blokových řízeních) lživě sdělil, že za přestupek nejsou body, načež žalobce (odvolatel) „tímto dále podává návrh na povolení obnovy řízení ve věci všech údajných přestupků“ a opakuje argumentaci o lhaní policistů.
36. Jestliže pak žalovaný neposoudil tento úsek doplnění odvolání jako podnět/žádost, nýbrž jako jednu z odvolacích námitek, s kterou se vypořádal, přičemž žalobci sdělil, že se jedná o námitku v daném řízení nepřipustnou a žalobce (odvolatel) se musí obrátit na příslušné orgány veřejné moci, čímž je evidentně myšleno podání řádného podnětu/žádosti, nelze tomuto postupu žalovaného, vzhledem k celkovému kontextu předmětné pasáže, nic vytknout. Žalobce se tak nyní snaží přikládat svému textu jiný význam tím, že jej vytrhuje ze souvislostí.
37. Soud si je vědom toho, že doplnění odvolání bylo sepsáno obecným zmocněncem, a nikoli advokátem, nyníjším zástupcem, to však na věci nic nemění. Podání by bylo opožděné v každém případě, a jestliže chtěl žalobce projevit vůli k podání podnětů/žádostí, měl tak prostřednictvím svého zástupce učinit jasně a srozumitelně, nikoli v rámci odvolacích námitek, což lze nepochybně požadovat i po osobě práva neznalé.
38. Závěrem se soud zabýval návrhem žalobce, aby soud zvážil posouzení nečinnosti žalovaného. Soud uvádí, že ochrana před nečinností dle § 79 odst. 1 s. ř. s. směřuje k tomu, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, avšak usnesení o postoupení věci podle § 12 správního řádu není ani jedním ze jmenovaných správních úkonů. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 13. 1. 2016, č. j. 3 As 63/2015-27, dospěl k závěru, že usnesení o postoupení věci podle § 12 správního řádu je rozhodnutím, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem, tudíž je ze soudního přezkoumání (přípustného pouze u rozhodnutí ve věci samé) vyloučeno podle § 70 písm. c) s. ř. s. Ochrana před nečinností tedy není na místě, takto formulovaná žaloba by byla soudem odmítnuta. Žalobce ovšem své vyjádření nepojal jako úpravu petitu, soud se s ním proto vypořádal pouze v odůvodnění.

Závěr

39. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
40. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. srpna 2020

Mgr. Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu

podepsal písemné vyhotovení rozsudku v souladu

s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. Mgr. Vadim Hlavatý v. r.